

De col·laboració

L'ensenyament de la Medicina i els Hospitals

per
JOAQUIM TRIAS

SÓN molts els que en aquests últims anys s'han ocupat dels diversos problemes de l'ensenyament de la Medicina i en aquesta publicació no han faltat treballs interessants per la competència dels que tractaren els temes i l'altura de mires que els inspiraren.

Em permeto en aquest treball de tractar de l'organització dels hospitals que en la meua manera de veure, té més importància que tots els plans d'ensenyament, ja que sense resoldre'l, tots els plans patiran del defecte de falta de base, perquè els hospitals representen l'únic lloc on es formen els metges i on es cultiven els progressos científics d'aplicació clínica.

No serà necessari de recordar la influència que entre nosaltres ha exercit sempre l'Hospital de la Santa Creu, ni a Madrid l'Hospital General, tant des del punt de cultura, constituint una espècie d'escola post-universitària espontània, com des del punt de vista social estenent i propagant a la societat, per mitjà dels malalts allí tractats, totes les novetats i progressos científics, que sense l'acció dels hospitals s'obririen camí amb gran dificultat.

La legislació de beneficència a Espanya assenyalava les normes generals dels esmentats Hospitals, determinant les obligacions que pel seu sosteniment tenen les Diputacions i Ajuntaments, però en general pot dir-se que ni aquestes corporacions tenen organitzades les institucions que estan obligades a sostenir, ni l'Estat que pretén d'exercir una acció tutelar sobre les mateixes, ha reglamentat gran cosa sobre els esmentats Hospitals.

Existeixen, certament, hospitals privats que en part supleixen la deficiència d'hospitals de les Corporacions, però en tots ells existeix una reglamentació independent tot i que les subvencions que reben d'organismes oficials, tenen un caràcter semioficial.

Aquesta falta d'organització, on més se'n ressent és l'elecció del personal tècnic, ja que els procediments de provisió de càrrecs tècnics és, pel vist, apreciat en general com assumpte secundari que contrasta en general amb la meticulositat amb què està reglamentada la provisió de càrrecs administratius.

Clar, que trobarem en els nostres Hospitals persones eminentíssimes que en moltes ocasions representen màxims prestigis, però el procediment que es segueix per a la selecció d'aquest personal tècnic, en general no és el més apropiat per una veritable selecció i si arriben als nostres Hospitals aquells homes eminents a què alludim, generalment ho aconsegueixen malgrat el sistema per al qual han estat elegits.

Així, examinant desapaassionadament el personal de tots els Establiments hospitalaris, no resultaria difícil de trobar al costat de persones eminentíssimes, altres molt honorables també, però, que moltes vegades, estan desproveïdes d'aquelles condicions científiques indispensables per omplir complidament la funció cultural i benèfica inherent al càrrec que ocupen. Per això en tots els nostres hospitals existeixen serveis o departaments que donen un rendiment benèfic escàs i un rendiment científic nul, degut més a la deficiència del personal tècnic que a l'escassetat